ΓΙΆΝΝΗΣ ΡΊΤΣΟΣ, ΕΙΡΉΝΗ

Τ᾽όνειρο τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ᾽

εἰρήνη

Τ᾽όνειρο τῆς μάνας εἶναι ἡ᾽εἰρήνη

Τὰ λόγια τῆς᾽αγάπης κάτω᾽ἀπ᾽ τὰ

δέντρα

εἶναι ἡ᾽εἰρήνη.

Ὁ πατέρας ποὺ γυρνάει τ᾽᾽απόβραδο

μ᾽ ἕνα φαρδὺ χαμόγελο στὰ μάτια

μ᾽ ἕνα ζεμπίλι στὰ χέρια του γεμάτο

φροῦτα

καὶ οἱ᾽σταγόνες τοῦ ιδρώτα στὸ

μέτωπό του

εἶναι ὅπως οἱ᾽σταγόνες τοῦ σταμνιοῦ

ποὺ παγώνει τὸ νερὸ στὸ παράθυρο,

εἶναι ἡ᾽ειρήνη.

Ὅταν οἱ᾽ούλὲς᾽απ᾽ τὶς λαβωματιὲς

κλείνουν στὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου

καὶ μὲς στοὺς λάκκους πούσκαψαν οἱ᾽

᾽οβίδες

φυτεύουμε δέντρα

καὶ στὶς καρδιὲς πόύκαψε ἡ᾽πυρκαγιὰ

δένει τὰ πρῶτα της μπουμπούκια ἡ᾽

᾽ελπίδα

κι οι᾽νεκροὶ μποροῦν νὰ γείρουν στὸν

πλευρό τους

καὶ νὰ κοιμηθοῦν δίχως παράπονο

ξέροντας πὼς δὲν πῆγε τὸ αἷμα τους

τοῦ κάκου,

εἶναι ἡ᾽ειρήνη.

Εἰρήνη ἐῖναι ἡ᾽μυρουδιὰ τοῦ φαγητοῦ

τὸ βράδυ,

τότε ποὺ τὸ σταμάτημα τοῦ

αὐτοκινήτου στὸ δρόμο

δὲν ἐῖναι φόβος,

τότε ποὺ τὸ χτύπημα στὴν πόρτα

σημαίνει φίλος,

καὶ τὸ᾽άνοιγμα τοῦ παραθύρου κάθε

ὥρα

σημαίνει οὐρανός,

γιορτάζοντας τὰ μάτια μας

μὲ τὶς μακρινὲς καμπάνες τῶν

χρωμάτων του,

εἶναι εἰρήνη.

Εἰρήνη εἶναι ἕνα ποτήρι ζεστὸ γάλα

κι ἕνα βιβλίο μπροστὰ στὸ παιδὶ ποὺ

ξυπνάει,

τότε ποὺ τὰ στάχυα γέρνουν τό ᾽να στ᾽

᾽άλλο λέγοντας:

τὸ φῶς, τὸ φῶς

καὶ ξεχειλάει ἡ᾽στεφάνη τοῦ ὁρίζοντα

φῶς,

εἶναι ἡ ἐιρήνη.

Τότε ποὺ οἱ φυλακὲς ἐπισκευάζονται

νὰ γίνουν βιβλιοθῆκες,

τότε ποὺ ἕνα τραγούδι ἀνεβαίνει ἀπὸ

κατώφλι σὲ κατώφλι τὴ νύχτα,

τότε ποὺ τ᾽ ἀνοιξιάτικο φεγγάρι

βγαίνει ἀπ᾽ τὸ σύγνεφο

ὅπως βγαίνει ἀπ᾽ τὸ κουρεῖο τῆς

συνοικίας

φρεσκοξυρισμένος ὁ ἐργάτης τὸ

Σαββατόβραδο,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Τότε ποὺ ἡ μέρα ποὺ πέρασε,

δὲν εἶναι μιὰ μέρα ποὺ χάθηκε,

μὰ εἶναι ἡ ρίζα ποὺ ἀνεβάζει τὰ

φύλλα τῆς χαρᾶς μέσα στὸ βράδυ

κι εἶναι μιὰ κερδισμένη μέρα κι ἕνας

δίκαιος ὕπνος,

ποὺ νιώθεις πάλι ὁ ἥλιος νὰ δένει

βιαστικὰ τὰ κορδόνια του

νὰ κυνηγήσει τὴ λύπη ἀπ᾽ τὶς γωνιὲς

τοῦ χρόνου,

εἶναι ἡ᾽ειρήνη.

Ειρήνη εἶναι οι᾽θημωνιὲς τῶν

᾽αχτίνων στοὺς κάμπους τοῦ

καλοκαιριοῦ

εἶναι τ᾽ ᾽αλφαβητάρι τῆς καλοσύνης

στὰ γόνατα τῆς αὐγῆς.

Ὅταν λές:᾽αδελφές μου, - ὅταν λέμε:

αὔριο θὰ χτίσουμε.

ὅταν χτίζουμε καὶ τραγουδᾶμε,

εἶναι ἡ ἐιρήνη.

Ἡ ἐιρήνη εἶναι τὰ σφιγμένα χέρια τῶν

ἀνθρώπων

εἶναι τὸ ζεστὸ ψωμὶ στὸ τραπέζι τοῦ

κόσμου

εἶναι τὸ χαμόγελο τῆς μάνας

Τίποτ᾽ ἄλλο δὲν εἶναι ἡ ἐιρήνη.

Καὶ τ᾽ ἀλέτρια ποὺ χαράζουν βαθιὲς

αὐλακιὲς σ᾽ ὅλη τὴ γῆ,

ἕνα ὄνομα μονάχα γράφουν:

Ειρήνη.

Τίποτ᾽ άλλο. Ειρήνη.

Πάνω στὶς ράγες τῶν στίχων μου

τὸ τραῖνο ποὺ προχωρεῖ στὸ μέλλον

φορτωμένο στάρι καὶ τριαντάφυλλα,

εἶναι ἡ᾽ειρήνη.

᾽Αδέρφια,

μὲς στὴν ειρήνη διάπλατα᾽ανασαίνει

ὅλος ο᾽κόσμος

μὲ ὅλα τὰ᾽όνειρά μας

Δῶστε τὰ χέρια ἀδέρφια μου,

αὐτὸ ναι ἡ εἰρήνη.